

Στρατόπεδα συγκέντρωσης: Στη φυλακή "μέχρι νεωτέρας" ..

Σωτήρης Αλεξίου

«Έχουν γεμίσει οι μετανάστες και οι Έλληνες δεν μπορούν να στείλουν τα παιδιά τους στον παιδικό σταθμό και στο νηπιαγωγείο. Αυτό τέρμα! Είναι ορισμένα πράγματα που κι εμένα με ενοχλούν όσο εσάς, αλλά είναι και ορισμένα πράγματα που θα πρέπει να σταματήσουμε την καραμέλα ότι είναι ρατσισμός» Αντώνης Σαμαράς στον «Ενικό».

Μετά και τις τελευταίες αποκαλύψεις με την υπόθεση Μπαλτάκου, ακόμα και ο πιο δύσπιστος καταλαβαίνει τις εγκάρδιες σχέσεις της κυβέρνησης με τους νεοναζί της Χρυσής Αυγής. Η συνομιλία του πρώην γ.γ. της κυβέρνησης με τον Κασσιδιάρη αποτελεί την ατράνταχτη απόδειξη όλων των δειγμάτων και εμπειριών που υπήρχαν ότι η Χ.Α. είναι υπόγειος σύμμαχος της κυβέρνησης, καθώς και για την ακροδεξιά στροφή της Ν.Δ., που η ξενοφοβία και το ρατσιστικό της μένος επεκτείνεται ακόμα και στα τρίχρονα παιδιά των μεταναστών.

Το ρατσιστικό κρεσέντο της κυβέρνησης κρατάει από τις προεκλογικές εξαγγελίες του Σαμαρά περί ανακατάληψης των πόλεων από τους λαθρομετανάστες, αλλά και δηλώσεις του ίδιου και στελεχών της Ν.Δ. που στοχοποιούσαν τους μετανάστες για όλα τα δεινά αυτού του τόπου. Αποκορύφωμα είναι η ανοχή στα φασιστικά τάγματα εφόδου της Χ.Α. και, κυρίως, η επιχείρηση «Ξένιος Ζευς», αποτέλεσμα της οποίας περίπου 7500 μετανάστες (σύμφωνα με το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους) βρίσκονται σε κέντρα κράτησης, εκ των οποίων τουλάχιστον 300 συμπλήρωσαν στο τέλος του Φεβρουαρίου του 2014 το -συνεχώς αναθεωρούμενο προς τα πάνω- ανώτατο όριο κράτησης των 18, πλέον, μηνών. Παράλληλα, δια στόματος του αντιπροέδρου της κυβέρνησης και υπουργού Εξωτερικών Ε. Βενιζέλου η Ελλάδα έσπευσε να στηρίξει, πριν ακόμα το αποφασίσουν ΗΠΑ-Μεγάλη Βρετανία-Γαλλία, μια στρατιωτική επιχείρηση κατά της Συρίας, δηλαδή τη στήριξη μιας ακόμα αιματοχυσίας στην πολύπαθη Μέση Ανατολή που εκτός των άλλων θα δημιουργούσε ένα τεράστιο κύμα μετανάστευσης προς την Ελλάδα, ως το νοτιότερο σύνορο της Ευρώπης.

Αφού, λοιπόν, η κυβέρνηση παρατείνει τον χρόνο κράτησης των μεταναστών στους 18 μήνες, ο αριθμός των οποίων συνεχώς αυξανόταν, στα κέντρα αυτά, έρχεται τώρα το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους στη συνεδρίαση της 11ης Φεβρουαρίου 2014 να επεκτείνει επί' αόριστον τη φυλάκιση των ανθρώπων αυτών.

Πιο συγκεκριμένα, σύμφωνα με τη γνωμοδότησή του «όταν αιτιολογημένα διαπιστώνεται ότι είναι ύποπτος διαφυγής, δύνανται αυτομάτως [...] να επιβάλουν σε αυτόν το μέτρο της υποχρεωτικής διαμονής στο χώρο κρατήσεως έως ότου συναινέσει και συνεργασθεί στην υλοποίηση της αποφάσεως επιστροφής του ή απελάσεώς του». Στη γνωμοδότηση αυτή γίνεται ξεκάθαρο ότι παγιώνεται ο θεσμικός ρατσισμός από πλευράς κράτους, αφού γίνεται διαχωρισμός των ανθρώπινων συνταγματικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων με μια ξενοφοβική ερμηνεία του άρθρου 5, παρ.2 του Συντάγματος: «Όλοι όσοι βρίσκονται στην Ελληνική Επικράτεια απολαμβάνουν την απόλυτη προστασία της ζωής, της τιμής και της ελευθερίας τους, χωρίς διάκριση εθνικότητας, φυλής, γλώσσας και θρησκευτικών ή πολιτικών πεποιθήσεων. Εξαιρέσεις επιτρέπονται στις περιπτώσεις που προβλέπει το διεθνές δίκαιο. Απαγορεύεται η έκδοση αλλοδαπού που διώκεται για τη δράση του υπέρ της ελευθερίας». Στην ερμηνεία της παραγράφου διαστρεβλώνεται πλήρως το πνεύμα της και το Νομικό Συμβούλιο αναφέρει: «Η ελευθερία της παρ.2 του άρθρου 5 του ισχύοντος

Συντάγματος αφορά την προσωπική ασφάλεια του αλλοδαπού και δεν επεκτείνεται στην ελευθερία κινήσεως και εγκαταστάσεως του αλλοδαπού στα πλαίσια εκδόσεως πράξεως απελάσεως, η οποία έχει χαρακτήρα διοικητικού μέτρου [...], δεν θεωρείται ότι παραβιάζει τους συνταγματικούς κανόνες».

Στη συνέχεια σε ένα ξενοφοβικό παραλήρημα οι μετανάστες θεωρούνται υπαίτιοι για την διατάραξη της δημόσιας ασφάλειας και ο εγκλεισμός τους στα κέντρα κράτησης αποτελεί προστασία του δημόσιου συμφέροντος, αλλά και του ατομικού τους, αφού το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους θεωρεί ότι έτσι προστατεύονται από παράνομα κυκλώματα που τους εκμεταλλεύονται. Παράλληλα, δεν αναφέρεται πουθενά ότι οι άνθρωποι αυτοί έφτασαν στην Ελλάδα, επειδή στις χώρες τους υπάρχει τεράστια φτώχεια, πόλεμοι (στους οποίους συμβάλλει και η χώρα μας) ή υπάρχουν απολυταρχικά καθεστώτα και θεωρείται ότι με δική τους υπαιτιότητα δεν επιστρέφουν στις χώρες τους.

Συγκεκριμένα: «Με την μη απελευθέρωση και την επιβολή του περιοριστικού όρου [...] της υποχρεωτικής διαμονής των παράνομων αλλοδαπών στα προαναχωρησιακά κέντρα μέχρι να επιστρέψουν, οικεία βουλήσει, προστατεύεται συγχρόνως με το δημόσιο συμφέρον και το ατομικό τους συμφέρον, αφού πρόκειται για ευάλωτα άτομα, χωρίς μόνιμη διαμονή, χωρίς νόμιμα έγγραφα και χωρίς δυνατότητα να εργασθούν και κινδυνεύουν να πέσουν σε μεγάλη ένδεια ή σε παράνομα κυκλώματα εκμεταλλεύσεώς τους»

Έτσι, το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους με μια παράλογη, απάνθρωπη και ξενοφοβική ερμηνεία μετατρέπει σε νόμιμη και ηθική τη φυλάκιση των μεταναστών στα κέντρα κράτησης, έως ότου αυτοί αποδεχτούν να επιστρέψουν στη χώρα τους· σε μια χώρα που μπορεί να караδοκεί ο θάνατος σε κάθε γωνία, που η πείνα και οι αρρώστιες θερίζουν, που τους περιμένουν φυλακίσεις και βασανιστήρια.

Καταλήγοντας αναφέρεται ότι «οι αρμόδιες αρχές δύνανται, ένα εύλογο χρονικό διάστημα προ της λήξεως του 18μηνου, να θέσουν εγγράφως στον αλλοδαπό προθεσμία για οικειοθελή αποχώρηση από τη χώρα [...]. Σε περίπτωση και πάλι αρνήσεως του αλλοδαπού να συνεργασθεί στην υλοποίηση της επιστροφής ή απελάσεως [...], να επιβάλλουν σε αυτόν το μέτρο της υποχρεωτικής διαμονής στο χώρο κρατήσεως έως ότου συναινέσει και συνεργασθεί στην υλοποίηση της αποφάσεως επιστροφής ή απελάσεώς του.»

Σε περιόδους κρίσης είναι ιστορικά γνωστό ότι το κράτος σκληραίνει τη στάση του απέναντι στην πλειοψηφία της κοινωνίας. Η συρρικνούμενη δημοκρατία, η μηδενική ανοχή σε κάθε αγώνα για ζωή και δικαιώματα, η κατατρομοκράτηση της κοινωνίας είναι τα τελευταία καταφύγια της κυβέρνησης και αυτών των οποίων τα συμφέροντα εκπροσωπεί. Ο θεσμικός ρατσισμός (και φασισμός) αποτελεί ένα ακόμα όπλο για να αποπροσανατολίσουν τον κόσμο από τα κυρίαρχα επίδικα της συγκυρίας, αλλά και ένας τρόπος να φτιάξουν μια μεγάλη στρατιά πλήρως εκμεταλλεύσιμου εργατικού δυναμικού -αφού οι μετανάστες θεωρούνται άνθρωποι δεύτερης κατηγορίας. Το παρόν των μεταναστών είναι το μέλλον ολόκληρης της κοινωνίας. Μιας κοινωνίας στα πρότυπα της Μανωλάδας. Όμως, η κυβέρνηση και οι φίλοι της θα φτιάξουν όσες Μανωλάδες τους επιτρέψουμε. Αν κάτι φοβούνται είναι οι δικοί μας αγώνες, οι αγώνες όλων των πληττόμενων από τις πολιτικές λιτότητας, χωρίς διακρίσεις χρώματος, γλώσσας, θρησκείας. Ο κόσμος της εργασίας έχει κοινά συμφέροντα και μπορεί να βάλει ένα τέλος σ' αυτήν την επίθεση, να διώξει αυτούς που κλέβουν το μέλλον μιας ολόκληρης γενιάς.